

hár után kézfogással búcsúztam. A levegő fagyott volt: ettől rúgtam be végképpen. A Trabantig, reméltem, biztonsággal elérek, aztán majd elalszom.

Az út kanyargott, a gyomrom kavargott.

— Örült? — kérdezte a lány.

— Nem. Szobrász — válaszoltam.

És hallgattunk. Ahogy magasabbra jutottunk a hegyen, fehérebb lett az erdő, és egyre jobban nyomasztott a gyökerekkel földbe kapaszkodó szobrok sora. Bár lehet, inkább a föld nem engedte el őket.

Nem tudom, mennyit gyalogoltam. De nem hinném, hogy keveset, mert az izzadság a pulóveremet átítatta, amikor megállt mellettem a Trabant. A lány belülről nyitotta az ajtót. Bekászálódtam az ülésre, kigomboltam a kabátomat, amitől meg fázni kezdtem. És félni.

Pálinkát kívántam, legalább egy félliternyit. S hogy minél hamarabb elfelejtsem ezeket az átkozott szobrokat, amelyek megtanították velem a félelmet.

81 • CSIKÓS ANDRÁS GRAFIKÁJA